

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Technologie i innowacje w dziedzinie energii”

COM(2013) 253 final

(2014/C 67/26)

Sprawozdawca: **Gerd WOLF**

Współsprawozdawca: **Pierre-Jean COULON**

Dnia 2 maja 2013 r., działając na podstawie art. 304 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Komisja Europejska postanowiła zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie:

„Technologie i innowacje w dziedzinie energii”

COM(2013) 253 final.

Sekcja Transportu, Energii, Infrastruktury i Społeczeństwa Informacyjnego, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię 30 września 2013 r.

Na 493. sesji plenarnej w dniach 16–17 października 2013 r. (posiedzenie z 16 października) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny stosunkiem głosów 117 do 1 – 4 osoby wstrzymały się od głosu – przyjął następującą opinię:

1. Podsumowanie

1.1 Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny (EKES) popiera działania proponowane przez Komisję.

1.2 EKES potwierdza swoje zaangażowanie na rzecz europejskiej wspólnoty energetycznej oraz europejskiego dialogu energetycznego.

1.3 Komitet wspiera przedsięwzięcia prowadzące do wspólnego, uzgodnionego spójnego i opartego o współpracę podejścia stron zainteresowanych obszarem polityki energetycznej.

1.4 EKES zaleca, aby przy realizacji zamierzonych przedsięwzięć koniecznie unikać braku elastyczności wynikającego z biurokracji, niechęci do ryzyka i zniekształcenia rynku. Jednocześnie należy promować jako siłę napędową nowe pomysły i koncepcje.

1.5 Najważniejszym zadaniem w dziedzinie energii jest rozwój techniczno-naukowy technologii i innowacji. Dotyczy to w szczególności kontynuacji i dalszego rozwoju europejskiego strategicznego planu w dziedzinie technologii energetycznych (plan EPSTE) na lata 2014–2020.

1.6 Należy zastosować odpowiednie instrumenty aby zapewnić właściwą równowagę pomiędzy opracowywaniem zaplanowanych projektów a otwartością na różne nowe podejścia i konkurencję między nimi.

1.7 Jedynie poprzez doświadczenie i połączenie szerokiego spektrum możliwości i pomysłów z odpowiednio zróżnicowaną kombinacją źródeł energii można zapewnić w długim okresie udaną realizację tego wielkiego zadania, które stoi przed nami.

1.8 Z uwagi na oczekiwany niedostatek środków przeznaczonych na badania i rozwój, zarówno w przypadku planowanego przez Komisję budżetu programu „Horyzont 2020”, jak również z finansowania ze strony poszczególnych państw członkowskich, coraz istotniejsze staje się wykorzystywanie unijnych funduszy strukturalnych i inwestycyjnych oraz przychodów z aukcji w ramach unijnego systemu handlu emisjami. Szczególnie ważne jest, aby w podjęcie tego wyzwania zaangażować potencjał inwestycyjny gospodarki rynkowej.

1.9 Środki publiczne przeznaczone na badania i rozwój należy wykorzystywać w przypadkach, gdy wymagają tego cele badawcze, a jednocześnie ze strony przemysłu trudno jest oczekiwać podjęcia odpowiednich inwestycji (zob. 3.20).

2. Streszczenie komunikatu Komisji

2.1 Z uwagi na wyzwania w perspektywie do roku 2020 i w dalszych latach, Komisja przedstawia swoją strategię na rzecz tworzenia nowych technologii i innowacji, będącą częścią jej polityki energetycznej.

2.2 W tym celu Komisja postuluje:

— opracowanie (do końca 2013 r.) w ramach programu EPSTE zintegrowanego planu działania;

- opracowanie, wraz z państwami członkowskimi planu działania dotyczącego wspólnych i indywidualnych inwestycji;
- wzmocnienie, wraz z państwami członkowskimi systemu sprawozdawczości;
- wezwanie europejskich platform technologicznych do dostosowania swoich uprawnień, struktury i uczestnictwa do zintegrowanego planu działania;
- ustanowienie struktury koordynacyjnej w ramach grupy sterującej programem EPSTE.

2.3 W tym celu Komisja wzywa Parlament Europejski i Radę do:

- potwierdzenia wsparcia dla programu EPSTE;
- zatwierdzenia proponowanych kluczowych zasad i zmian;
- odpowiedniego wsparcia wykorzystywania unijnych, krajowych, regionalnych i prywatnych zasobów.

2.4 W tym celu Komisja wzywa państwa członkowskie i regiony do:

- zintensyfikowania koordynacji programów dotyczących badań i innowacji w dziedzinie energii, wykorzystywania w tym celu unijnych funduszy strukturalnych i inwestycyjnych oraz przychodów z aukcji w ramach unijnego systemu handlu emisjami, jak i skoordynowania poszczególnych krajowych i regionalnych strategii za pośrednictwem europejskiego stowarzyszenia badań nad energią;
- wzmocnienia współpracy w ramach działań wspólnych i klastrów projektów;
- wsparcia na rzecz szybszego wprowadzenia na rynek zrównoważonych technologii w dziedzinie energii.

3. Uwagi ogólne

3.1 W obliczu rosnącego zapotrzebowania na energię na świecie, szybkiego wyczerpywania się zasobów i kwestii zmiany klimatu, Komitet zwracał w swoich opiniach wielokrotnie uwagę na zadanie polegające na zapewnieniu Europie trwałych, bezpiecznych, przyjaznych klimatowi i efektywnych ekonomicznie dostaw energii.

3.2 Komitet uważa omawiany komunikat za kolejny ważny krok na długiej drodze prowadzącej do osiągnięcia tego celu. Dlatego też wspiera on usilnie zaplanowane przez Komisję działania.

3.3 Działania wszystkich zainteresowanych stron, a w szczególności:

- Rady Europejskiej;

- Parlamentu Europejskiego;
- Komisji Europejskiej i jej poszczególnych obszarów polityki;
- państw członkowskich i ich organów;
- władz regionalnych i lokalnych;
- przemysłu, w tym sektora MŚP;
- organizacji badawczych i uczelni;
- partii politycznych, przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego, partnerów społecznych i obywateli

muszą być wspólne, uzgodnione i oparte na współdziałaniu. Tylko wtedy istnieje możliwość zrealizowania postawionego sobie celu przy możliwych do zaakceptowania nakładach.

3.4 Komitet jest zdania, że zapowiedziane przez Komisję przedsięwzięcia zmierzają we właściwym kierunku i dlatego wyraża dla nich pełne poparcie. Jednocześnie zaleca on uwzględnianie we wszelkich działaniach sytuacji międzynarodowej oraz współpracę z krajami spoza UE w zakresie realizowanych przez nie programów.

3.5 Komitet podkreśla swoje zaangażowanie na rzecz europejskiej wspólnoty energetycznej⁽¹⁾, stanowiącej niezbędne rami dla możliwie skutecznej realizacji tych celów. Jednocześnie potwierdza on swoje zaangażowanie w europejski dialog energetyczny⁽²⁾, w celu zapewnienia udziału obywateli w kształtowaniu woli politycznej i w różnych obszarach działań jako zainteresowanych stron i podmiotów społeczeństwa obywatelskiego.

3.6 Działalność ta wymaga posiadania możliwie dokładnych informacji oraz przejrzystości przy analizie dostępnych możliwości, stanu ich wykorzystania, szans i zagrożeń oraz kosztów i ich konsekwencji⁽³⁾.

3.7 Jakkolwiek istnieje konieczność przeprowadzenia proponowanych przez Komisję i wspieranych przez Komitet działań, ich realizacja będzie wiązała się z możliwymi problemami i konfliktami, których należy za wszelką cenę uniknąć.

3.8 Należy wymienić tu m.in. skłonność do poddawania się scentralizowanym i uciążliwym procedurom typowym dla gospodarki planowej, odznaczającym się nadmierną regulacją i przerostem administracji.

3.9 Ostrzegając przed konsekwencjami uciążliwych procedur, niewydolności i przerostu administracji, Komitet zwraca uwagę na swoją opinię w sprawie „Uproszczeń w realizacji programów ramowych w zakresie badań naukowych”⁽⁴⁾. Komitet popiera wysiłki Komisji na rzecz tych działań i zaleca ich kontynuację również podczas omawianego tu przedsięwzięcia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 68 z 6.3.2012, s. 15–20.

⁽²⁾ Dz.U. C 161 z 6.6.2013, s. 1–7.

⁽³⁾ Dz.U. C 198 z 10.7.2013, s. 1–8.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 48 z 15.2.2011, s. 129.

3.10 Kolejnym niepożądanym zjawiskiem w tym procesie jest tendencja do unikania ryzyka przez instytucje i zainteresowane podmioty udzielające wsparcia oraz otrzymujące wsparcie. Może to prowadzić do preferowania znanych już technologii. Innym z powodów, dlaczego tak się dzieje jest fakt, iż organy decyzyjne często nie dysponują odpowiednią ilością doświadczonych i uznanych ekspertów w danej dziedzinie.

3.11 Jednakże podejście zakładające z góry zaplanowane procedury działań jest najbardziej odpowiednie tylko tam, gdzie istnieją już wystarczające zasoby wiedzy oraz poziom rozwoju technicznego, które dają możliwość jednoznacznego zaplanowania dalszego postępowania w taki sposób, że jakiegokolwiek zmiany lub innowacje są uważane za niekonieczne lub nawet za niepożądane.

3.12 Jednak zgodnie ze stanowiskiem Komisji, w pełni popieranym przez Komitet, takie podejście do tematu technologii w dziedzinie energii jest niewłaściwe: „Potrzebujemy skutecznej i dynamicznej strategii technologicznej i innowacyjnej”. W jej ramach należy wspierać również technologie obciążone ryzykiem w procesie ich rozwoju, jeśli tylko ich potencjał jest obiecujący.

3.13 Chodzi więc o to, aby w całej Unii Europejskiej wprowadzić w życie przedstawione w pkt 3.3 wspólne działania celem wyzwolenia i ukierunkowania zbiorczego potencjału. Z drugiej strony należy jednak zapewnić różnorodność w podejściu do danych tematów i idei oraz otwartość na innowacyjne pomysły i czynniki regionalne. Należy pobudzać rozwój nowych koncepcji metodą prób i błędów oraz zezwolić na konkurencję w tym sektorze i popierać ją.

3.14 Takie rozwiązanie musi zatem uzupełniać działania polegające na uzgadnianiu i koordynacji. Odpowiednie instrumenty i metody powinny zapewnić odpowiednią równowagę pomiędzy zaplanowanym rozwojem projektu a otwarciem na różnorodne nowe podejścia. Komitet popiera opinię Komisji, iż należy tu stworzyć odpowiednie warunki wspomagające elastyczność, innowacyjność, skłonność do podejmowania ryzyka oraz rozwój nowatorskich przedmiotów badań. Potrzebne są w tym celu odpowiednie instrumenty i struktury zarządzania.

3.15 Dotyczy to w szczególności wsparcia dla innowacyjnych projektów w przemyśle. Istnieje wiele przykładów potwierdzających założenie, iż to właśnie podmioty z „zewnątrz”, np. z obszaru działania MŚP, są twórcami istotnych innowacji, a nie te wywodzące się z głównych sektorów przemysłu. Polityka innowacyjności prowadzona przez poszczególne państwa, która koncentruje się przede wszystkim na wspieraniu „krajowych potentatów”, niesie za sobą niebezpieczeństwo błędnej oceny i niedoceny rozwoju technicznego. Posłużmy się tu przykładem samolotu, który nie został przecież wynaleziony ani przez przemysł kolejowy, ani też okrętowy. Jak już uprzednio zostało sformułowane: „Światło elektryczne nie

powstało na skutek ciągłego ulepszania świecy”. Dlatego też szukając nowatorskich rozwiązań nie należy szczególnie wspierać „przemysłu produkcji świec”, tylko kierować uwagę w stronę twórców całkowicie nowych pomysłów i koncepcji i to im udzielać szczególnego wsparcia.

3.16 Propozycje Komisji mogą jednak natknąć się na jeszcze jedno pole konfliktu, które istnieje pomiędzy innowacją a jej wprowadzeniem na rynek. Z jednej strony innowacja jest wtedy skuteczna, jeśli utrzyma się na rynku i przewycięży początkowy jałowy okres, z którym tak często ma do czynienia. Wsparcie udzielone innowacjom przy wprowadzaniu ich na rynek (zob. również 3.26), jak i narzucone taryfy (np. ustawy dotyczące taryf gwarantowanych w energetyce) mogą być bardzo skuteczne. Z drugiej strony jednak, powyższe instrumenty wsparcia mogą prowadzić do długoterminowych zniekształceń rynku i działać niekorzystnie, eliminując lepsze rozwiązania. W szczególności doświadczenia związane z ustawami dotyczącymi taryf gwarantowanych w energetyce pokazują, jak ciężko jest skorygować raz powstałe deformacje. Aby więc nie utrudniać wprowadzania lepszych rozwiązań i metod działania, należy udzielać wsparcia przy wprowadzaniu na rynek nowych technologii jedynie tak długo, aż osiągną one odpowiedni w nim udział.

3.17 Komitet zaleca w związku z tym przeprowadzenie dogłębnej analizy tego tematu. Instrumenty wspomagające wprowadzenie na rynek powinny wprawdzie tworzyć przewidywalne i wiarygodne warunki dla przeprowadzenia danej inwestycji, jednak okres ich stosowania winien być z góry ograniczony, np. poprzez ustalenie ich odpowiedniej regresji. Pozwoli to uniknąć wspomnianych konsekwencji, które są niekorzystne dla rynku i dla innowacji (zob. również 3.25 i 3.26).

3.18 Zarówno Komisja jak i Komitet są zdania, iż najważniejszym zadaniem w dziedzinie energii jest techniczno-naukowy rozwój technologii i innowacji. Chodzi więc zarówno o interakcję jak i współdziałanie pomiędzy badaniami, rozwojem, demonstracją i innowacją prowadzonymi do wprowadzenia na rynek tych technik, metod i form organizacyjnych, które są konieczne do zmiany dotychczasowego systemu dostaw energii – zgodnie z planem działania w dziedzinie energii na rok 2050 – a które jak na razie nie są w większości do przewidzenia.

3.19 W szczególności dotyczy to odpowiedniej kontynuacji i rozwoju planu EPSTE⁽⁵⁾ w okresie 2014–2020, który dotychczas okazał się bardzo skuteczny.

3.20 Zasadniczą kwestią w stosunku do wykorzystania środków publicznych – tzn. tych środków finansowych, które pochodzą z podatków (lub opłat obowiązkowych) uiszczanych przez obywateli i podmioty gospodarcze – jest pytanie, jakie cele winny być za ich pomocą wspierane i jaki powinien być w tym wsparciu udział sektora prywatnego. Nie wnikając w przepisy prawne, Komitet koncentruje się tu na zawartości

(⁵) Dz.U. C 21 z 21.1.2011, s. 49–55.

merytorycznej zagadnienia i jest zdania, iż jakiegokolwiek wsparcie ze strony Komisji (pochodzące ze środków publicznych) winno dotyczyć zadań, dla których wsparcie pochodzące ze źródeł prywatnych jest mniej prawdopodobne. Przyczyną takiego stanu rzeczy może być:

- istniejące wysokie ryzyko związane z rozwojem, zrównoważone przez znaczące korzyści jedynie w przypadku powodzenia przedsięwzięcia;
- bardzo wysokie koszty tych przedsięwzięć, których finansowanie jest możliwe tylko w przypadku wsparcia udzielonego im w wyniku połączenia wielu źródeł publicznych;
- zbyt długi okres czasu konieczny do osiągnięcia wymiernych korzyści;
- stosowanie technologii przekrojowych e lub kluczowych (np. nowoczesne materiały);
- wprowadzenie wyników na rynek napotyka na trudności, jednak chodzi tu o ogólne potrzeby uwarunkowane względami społecznymi i ekologicznymi.

3.21 Z zastrzeżeniem powyższych uwag, Komitet popiera propozycję Komisji mówiącą, iż „plan EPSTE wymaga lepszego ukierunkowania na integrację systemu energetycznego, integrację działań w ramach łańcucha innowacji i wzmocnionej koordynacji pomiędzy europejskimi inicjatywami przemysłowymi oraz europejskim stowarzyszeniem badań nad energią w celu wspierania powyższych działań” (6).

3.22 Komitet jest zdania, iż europejskie stowarzyszenie badań nad energią jest ważną formą organizacyjną, która odpowiednio się rozwijając, jest w stanie doprowadzić na całym obszarze sektora energetycznego do takiego zjednoczenia, a co za tym idzie skuteczności działania, jakie spowodowało sukces europejskich badań syntezy jądrowej w ramach dotychczasowych programów Euratom. Dlatego też europejskie stowarzyszenie badań nad energią powinno otrzymać strukturę zarządzania odpowiadającą sektorowi B+R, co umożliwi mu odpowiednie połączenie kompetencji i wspólną dyskusję nad pakietami zagadnień. W związku z tym Komitet kładzie ponownie nacisk na uczestnictwo Komisji w procesie decyzyjnym, jak i podczas udzielania wsparcia finansowego.

3.23 Komitet, mając na uwadze przyznany przez Komisję budżet, po raz kolejny wyraża swoje rozczarowanie faktem, iż środki finansowe przeznaczone na program „Horyzont 2020” w ramach planu finansowego 2014–2020 w żadnym przypadku nie są adekwatne do zakresu zadań ani skali problemu.

3.23.1 Dlatego też tak ważne jest z jednej strony jak najskuteczniejsze wykorzystanie środków z programu „Horyzont 2020” (kryteria przyznawania pomocy), tak aby zachęcały one

państwa członkowskie i sektor prywatny do zwiększania nakładów na inwestycje w dziedzinie B+R.

3.24 Z drugiej strony, zgodnie z propozycją Komisji, konieczne jest zdobycie nowych źródeł finansowania, tj. unijnych funduszy strukturalnych i inwestycyjnych oraz (obecnie bardzo niewielkich) przychodów z aukcji w ramach unijnego systemu handlu emisjami. W szczególności jednak należy w pełni wykorzystać potencjał inwestycyjny sektora prywatnego w realizacji tego wielkiego zadania.

3.25 W tym kontekście Komitet wielokrotnie wskazywał na konieczność położenia kresu niejasnościom związanym ze szkodliwą dla konkurencji ingerencją w rynek poszczególnych państw członkowskich i utworzenia (7) ogólnoeuropejskich regulacji zapewniających inwestorom bezpieczeństwo dla ich przedsięwzięć i zachęcających ich do inwestowania.

3.26 Wyjątkowo jaskrawym przykładem regulacji hamującej innowacje jest przypadek istniejących w niektórych państwach członkowskich ustaw dotyczących taryf gwarantowanych w energetyce, polegających na nadmiernym wsparciu dla źródeł energii o charakterze nieciągłym. Początkowo był to wyjątkowo skuteczny instrument wprowadzenia na rynek tej innowacji, w późniejszym jednak czasie nadmierne wsparcie doprowadziło do tak dużego spadku cen na rynku energetycznym, iż udostępnianie i rozwój technologiczny wolnych mocy wytwórczych oraz rozwijanie koniecznych technologii magazynowania energii stało się dla przedsiębiorstw energetycznych nieopłacalne.

3.26.1 Co więcej, prowadzi to do paradoksalnej i absurdalnej sytuacji, w której to odbiorcy końcowi energii elektrycznej muszą ponieść różnicę w kosztach pomiędzy niskimi (lub nawet ujemnymi) cenami rynkowymi a opłatą za dostawę energii, której wysokość przekracza średnią cenę rynkową.

3.26.2 Spowodowany tym działaniem wzrost cen energii dla odbiorców końcowych jest nie tylko problemem dla gospodarki europejskiej, ale również jedną z przyczyn zjawiska ubóstwa energetycznego, omówionego w opinii Komitetu (TEN/516).

3.27 Powyższy przykład ukazuje zawile powiązania pomiędzy innowacjami a warunkami rynkowymi. Komitet zaleca ponownie jak najszybsze rozwiązanie problemu celem stworzenia odpowiednich zachęt dla sektora prywatnego prowadzących do inwestowania w rozwój innowacyjnych technik i metod, tak aby przedsięwzięcia te miały szanse powodzenia na rynku. W przeciwnym przypadku inwestycje takie zanikną, gdyż nawet najbardziej innowacyjna firma nie ma szans na przetrwanie na rynku w konkurencji z wysoko subwencjonowanymi technologiami.

(6) COM(2013) 253 final, pkt 2.8.

(7) Dz.U. C 198 z 10.7.2013, s. 1–8.

4. Uwagi szczególne

4.1 Biorąc pod uwagę dotychczasowe stwierdzenia, Komitet popiera przedstawione przez Komisję postulaty, w szczególności:

- zwiększenie wartości dodanej na szczeblu UE;
- uwzględnianie całego systemu energetycznego przy wyznaczaniu priorytetów (wytwarzanie, infrastruktura, usługi itd.);
- kumulowanie zasobów i wykorzystanie portfela instrumentów finansowych;
- stosowanie otwartego podejścia przy koncentrowaniu się na najbardziej obiecujących technologiach w okresie po roku 2020.

Tylko doświadczenia bazujące na szerokim wachlarzu możliwości oraz pomysłów i ich interakcja w ramach odpowiednio zróżnicowanych źródeł energii mogą zapewnić zrealizowanie stojącego przed nami zadania. Do tego potrzebujemy pragmatyzmu, poczucia rzeczywistości i wytrwałości.

4.2 Biorąc pod uwagę dotychczasowe stwierdzenia, Komitet popiera również przedstawione w komunikacie cele rozwoju:

- uwolnienie całego potencjału efektywności energetycznej;
- zapewnienie konkurencyjnych rozwiązań;
- wspieranie innowacji w rzeczywistych warunkach stworzonych przez rynek.

4.3 Komitet przedstawił negatywne następstwa mające miejsce w wyniku stosowania odnawialnych energii o charakterze nieciągłym w swojej niedawno opublikowanej opinii rozpoznawczej⁽⁸⁾. W związku z tym popiera on zamiar Komisji, aby zwiększyć znaczenie rozwoju przyjaznych środowisku systemów podstawowego zabezpieczenia energetycznego oraz zorientowanej na potrzeby konsumentów oferty produktów energetycznych. Należy do nich obok odnawialnych energii, jak np. geotermia, również energia fuzji jądrowej w ramach programu ITER i uzupełniającego programu badawczego.

4.4 Pełnym poparciem Komitetu cieszą się także prace badawcze i rozwojowe prowadzące do wykorzystania energii pochodzącej z rozszczepienia jądra atomowego. Komitet wyraził swoje zaangażowanie w tej dziedzinie poprzez aktywne

uczestnictwo w poświęconej temu tematowi konferencji (symposium pt. „Rozszczepienie jądra atomowego – korzyści i ograniczenia z punktu widzenia gospodarki niskoemisyjnej”, Bruksela, luty 2013 r.).

4.5 Nie można pominąć w tym miejscu kwestii rozwoju odpowiednich technik i metod dla technologii wychwytywania i składowania dwutlenku węgla (CCS) – mimo iż następstwem ich stosowania będzie jeszcze szybsze zużycie ograniczonych już rezerw paliw kopalnych. Głównym zadaniem stawianym przed tymi technologiami jest doprowadzenie do obniżenia emisji dwutlenku węgla.

4.6 Komisja zaleca także, aby w temacie źródeł energii o charakterze nieciągłym i ich rozwoju, zwracać większą uwagę na te rozwiązania, które są ukierunkowane na uzupełnienie brakujących elementów całego systemu, a które to umożliwią użyteczne i zorientowane na konsumentów dostawy energii.

4.7 Dotyczy to w pierwszej kolejności rozwoju możliwie wydajnych i korzystnych cenowo urządzeń magazynujących energię o wystarczającej pojemności. Szczególnie należy zwrócić tu uwagę na odpowiedni rozwój i zastosowanie na szeroką skalę rozwiązań elektrochemii i technologii elektrolizy wraz z odpowiednim zapleczem. Związane z tym zagadnienia mobilności (ogniwa paliwowe) można by powiązać z tematem odnawialnych energii o charakterze nieciągłym, wzorując się na koncepcjach elektromobilności osiąganey za pomocą zasilania akumulatorami.

4.8 Komitet nawiązuje przy tym do swojej opinii⁽⁹⁾, opracowanej na wniosek prezydencji irlandzkiej w Radzie Europejskiej, w której wyraża obawy z powodu wzrostu cen energii i skutków jakie przynosi on dla obywateli. Chcąc umożliwić konkurencyjność na rynku w tym zakresie, Komitet zaproponował w swoim dokumencie, aby jedynym środkiem wspierania rynku technologii energii odnawialnych było wprowadzenie odpowiedniej ceny emisji dwutlenku węgla za pomocą odpowiednich regulacji handlu emisjami, podatków lub podobnych rozwiązań. Spowoduje to wprawdzie wzrost cen energii pochodzącej z paliw kopalnych, a co za tym idzie elektryczności z elektrowni opalanych węglem, ropą lub gazem. Równocześnie jednak pozwoli to na rezygnację z rozmaitych, kosztownych i zakłócających rynek subwencji, jak również z przymusu stosowania energii odnawialnej. Przychody z przydziału praw do emisji nie powinny zatem w żadnym przypadku zostać włączone do wspólnego budżetu jako pozostałe przychody. Należy je zużytkować w procesie wynalezienia, opracowania i wdrożenia nowych skutecznych systemów energetycznych. Tak sformułowana propozycja Komisji odpowiada wyznaczonym kierunkom i w pełni zasługuje na poparcie.

Bruksela, 16 października 2013 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Henri MALOSSE

⁽⁸⁾ Tamże.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 198 z 10.7.2013, s. 1–8.